

Име, презиме, фамилия:	Неда Яворова Лилова
Имейл:	nedalilova2@mail.bg
Населено място:	гр. София
Училище:	38 ОУ „Васил Априлов“
Заглавие на тема:	<i>Вече трети ден подред е събота и...</i>

**** Започнете разработката си на 2-ра страница на документа.***

– Защо закъсня? – попита ме класната, когато влетях в стаята с три часа закъснение.

– Попаднах в Затворен път – отговорих право и директно, без да си правя оглушки.

– Как тъй затворен? – погледна ме през тънките стъкла на очилата си тя.

– Ами така, времето се въртеше като в пералня – вдигнах рамене аз и се подпрях на рамката на вратата, защото знаех, че не мога да си седна, без да ми е позволила.

Класната повдигна едната си изписана вежда недоволно. Не обичаше да ѝ прекъсват часовете, още по-малко пък с плюене на лъжи. Тя се подпря на бюрото и ме загледа. Знаеше, че съм мечтател и облакогонец. „Ветреник е Агапи, главата му все в небето ще я намериш“ – често казваше на майка ми по родителските срещи.

– Като в пералня, казваш? – стисна устни класната.

Преподаваше биология, а в едната си ръка държеше стъкленица. Вероятно бях прекъснал опит.

– Да, да, въртеше се и така три дена...

Целият клас дружно се засмя. Бях привлякъл вниманието им още с нахълтването и сега за тях бях атракция.

– Агапи, не знам за какво ми говориш – поклати глава биоложката. После, за моя изненада, остави стъкленицата настрана, седна зад бюрото, обърна се към мен и заяви:

– Ще ни разкажеш ли?

Загледах се в очите ѝ. Въпреки че стъклата на очилата изменяха погледа ѝ в студен и строг, зад тях се криеха истинските ѝ очи, в които се кътаха умора, топлина и едно нестихнало младежко любопитство.

– Ами времето беше застинало... – вдигнах рамене аз.

Човешкото стадо от съученици отново за захили, но класната им даде знак да замълчат. Продължих:

– Събудих се и календарът показваше, че сме събота. А знаех, че събота беше вчера. А когато превъртах на утре, отново казваше, че е събота.

- Значи, три дена подред е било събота?
- Три дена, да. Всъщност бяха часове. Три часа подред беше събота.
- Три часа? Но събота е ден. Ден от седмицата.
- Този път беше час – поклатих утвърдително глава. – Разбирате ли, цялата работа беше, че попаднах в Затворен път. Затвореният път на времето. И три дена не ходих на училище. Но вижте, навярно само три часа съм изпуснал...
- Да, да, три си бяха – изрече класната вече объркано и погледна часовника, окачен на стената. – И как отново си стана понеделник?
- Ама то не е ли неделя? – беше мой ред да се изненадам. Погледнах към близкия календар, но бързо отклоних поглед, защото знаех, че помощ няма да открия в него.
- Ами ако е неделя, защо идваш на училище? – подсмихна се класната.
- А-ами... а-аз... – бримки от неразрешени въпроси се оплетоха в потока на мисълта ми и ме обесиха наред с собствения ми разум.
- Агапи! Веднага се събуди! – тръскаше ме внезапно груба ръка. Вдигнах поглед и срещнах ядосаното изражение на... биоложката.
- Кой ден сме днес?! – скочих аз и я пронизах с обезумели от объркване очи.
- Понеделник... – повдигна едната си вежда не по-малко изненаданата класна.
- Ах, добре – отпуснах се на облегалката на чина и си позволих леката усмивка на облекчение да изплува на устните ми.
- Защо? Какво си сънувал? – попита ме госпожата.
- Изненадано се вгледах в очите ѝ и забелязах зад суровите рамки същия детски интерес.
- Усмихнах се отново и започнах:
- Ами виждате ли, вече трети ден подред е събота и...